

**Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України
Полтавський національний педагогічний університет
імені В.Г.Короленка
Факультет філології та журналістики**

**Матеріали VI Міжнародної студентської
науково-практичної конференції
“Пріоритети сучасної філології:
теорія і практика”**

Збірник наукових праць

**Proceedings of the 6th International Students' Scientific-
Practical Conference
“The Priorities of Contemporary Philology: Theory and
Practice” (Poltava, 2013)**

Полтава
Видавць Шевченко Р.В.
2013

one, • Due to its inseparability from the hero, a name can be perceived in the associative complex with it, receives the right not only to specify the subject, but also to serve its characteristic representative.

References

1. Ахманова О.С. Словарь лингвистических терминов / О. С. Ахманова. – М. : Рус. яз., 1966. – 608 с.
2. Карасик В.И. Лингвокультурные концепты: Подходы к изучению / В. И. Карасик // Социолингвистика вчера и сегодня – М. : Вышш. шк., 2005. – 132 с.
3. Кухаренко В.А. Интерпретація тексту / В. А. Кухаренко. – Вінниця : Нова книга, 2004. – 261 с.
4. Кубрякова Е.С. Язык и знание. На пути получения знаний о языке. Части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира / Е. С. Кубрякова. – М. : Языки славянской культуры, 2004. – 560 с.
5. Ражина В.А. Ономастические реалии в социолингвистическом и лингвокультурологическом аспектах / В. А. Ражина // Язык в контексте социально-правовых отношений современной России. – Ростов-на-Дону : РГЭУ “РИНХ”, 2006. – 320 с.
6. Співак С.М. Власна назва в композиційно-смісловій структурі віршованих текстів американської поезії: комунікативно-когнітивний підхід : автореф. дис. ... к. філол. н. : спец. 10.02.04 “Германські мови” / С.М. Співак. – К., 2004. – 19 с.
7. Суперанская А. В. Общая теория имени собственного / А. В. Суперанская. – М. : Наука, 2007. – 368 с.

The article deals with proper names as the units of nomination that serve to sing out, identify and characterize some particular realia and the cognitive-pragmatic orientation of a proper name in the fiction.

Key words: *proper name, realia, notion, verbalization, denotation, connotation, explicit and implicit means.*

Приступа Л.В.

*Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького
Науковий керівник – к. пед. н., доц. Гончарова О.А.*

Роль і значення діалогічного мовлення в навчанні іноземної мови в початковій школі

Сьогодні в Україні відбуваються динамічні перетворення в політичному, соціально-економічному й культурному житті. Зростає потреба суспільства в індивідах, що володіють іноземною мовою як засобом комунікації. На рівні загальноосвітньої школи виникла реальна можливість для учнів спілкуватися зі своїми зарубіжними ровесниками через Інтернет, у міжнародних дитячих організаціях тощо. Слід зауважити, що реалії сьогодення активізують проблему оволодіння іноземною мовою як засобом спілкування та взаємодії. Усе це суттєво вплинуло на підхід до її викладання як навчального предмета. Гостра потреба навчити школярів використовувати іноземну мову як інструмент у діалозі культур різних країн світу спонукає науковців, методистів і вчителів переосмислювати цілі іншомовного навчання та зосереджувати увагу на пошуках дієвих засобів їх досягнення.

Необхідно зазначити, що початкова освіта як складник загальної середньої освіти спрямована на всебічний розвиток молодших школярів та повноцінне оволодіння ними всіма компонентами навчальної діяльності. Саме вона є першим ступенем у реалізації мети навчального предмету “іноземна мова” – забезпечити формування, розвиток, удосконалення умінь та навичок усного іншомовного мовлення. На цьому етапі закладаються основи комунікативної компетенції учнів, що робить можливим здійснення іншомовного спілкування в умовах взаємодії молодших школярів [5, с. 325].

Проблема навчання мовлення на початковому етапі вивчення іноземної мови є однією з найбільш актуальних у методиці навчання іноземній мові. Навчання говорінню як продуктивному процесу вимагає від учнів побудови висловлювання, обумовленого

ситуацією спілкування, а також є складним методичним завданням, оскільки оволодіння ним пов'язано з найбільшими труднощами для учнів і вимагає великих часових затрат і зусиль як з боку вчителя, так і учнів [4, с. 30].

Проблема навчання діалогічного мовлення розглядалася численними методистами, серед яких можна виділити роботи І.Л. Бім, С.Л. Захарової, Г.Я.Зиминої, І.О. Зимньої, Л.К. Маркелової, Ю.І. Пассова, Г.В. Рогової, В.Л. Скалкіна та багатьох інших.

Для засвоєння іноземної мови недостатньо лише спілкування у режимі “вчитель – учень”, необхідно навчати дітей культурі спілкування один з одним, роботі в парах та малих групах, спільній діяльності у вирішенні колективних завдань.

Відомо, що характерною особливістю діалогічного мовлення є його емоційна забарвленість, оскільки мовець передає свої думки, почуття, оцінює ставлення до предмету спілкування. Це знаходить відображення у відборі лексико-граматичних засобів, у структурі реплік, в інтонаційному оформленні тощо. Справжній діалог містить репліки, що висловлюють подив, захоплення, оцінку, розчарування, незадоволення та інше [3, с. 147]. Тому вважаємо за необхідне застосовувати емоційні стимули при навчанні учнів діалогічного мовлення.

Спілкування – процес складніший, ніж просто передача інформації від мовця до слухача. Мовець є одночасно і суб'єктом, і об'єктом власного повідомлення. Спілкування передбачає обмін інформацією, який включає в себе також і передачу відношення до повідомлень як із точки зору мовця, так і з точки зору слухача. Під час спілкування комуніканти виступають як носії певних соціальних стосунків, що виникають у конкретній сфері діяльності й реалізуються в комунікативних ситуаціях.

Безумовно, оволодіння іншомовним діалогічним мовленням викликає певні труднощі для школярів, коріння яких знаходимо у специфічних рисах цієї форми мовлення.

Перша з них пов'язана з тим, що діалогічне мовлення об'єднує два види мовленнєвої діяльності – аудіювання й говоріння. У зв'язку з цим другий партнер має зрозуміти репліку першого партнера та швидко й адекватно відреагувати на неї, тобто відгукнутися реактивною реплікою. Саме тут і виникає гальмування процесу спілкування. Трудність полягає в тому, що необхідність сприйняти і правильно зрозуміти першого партнера, з одного боку, і підготувати свою відповідь – з другого, спричиняє стан розсіювання уваги і, як результат, неспроможність вести діалог у потрібному темпі за умови недостатнього володіння мовними засобами [2, с. 7].

Ще одна перешкода в оволодінні учнями діалогом пов'язана із властивою йому непередбачуваністю. Відомо, що мовленнєва поведінка кожного учасника діалогу значною мірою зумовлюється мовленнєвою поведінкою його партнера. Саме тому діалогічне мовлення, на відміну від монологічного, неможливо спланувати заздалегідь. Обмін репліками відбувається досить швидко, і необхідний темп мовлення вимагає швидкої реакції. На нашу думку, це й зумовлює спонтанність, непередбачуваність мовленнєвих дій, потребує досить високого ступеня автоматизму та готовності до використання мовного матеріалу. Отже, у таких ситуаціях можна використовувати вправи, які б розвивали в учнів здатність адекватно реагувати в непередбачуваній ситуації.

Л.В. Ананьєва пропонує розвивати в учнів уміння ініціативно розпочинати діалог, реагувати на репліки співрозмовника та спонукати його до продовження розмови. Керуючись принципами взаємозв'язку в навчанні, вихованні та розвитку (передбачає чітке визначення й урахування загальних вимог щодо засвоєння учнями мовних і мовленнєвих знань відповідно до змісту шкільної програми), функціонально-комунікативної спрямованості, стилістичної диференціації (додержання законів функціональної стилістики), розвитку чуття мови (полягає в розвитку інтуїтивних здібностей школярів щодо додержання норм літературної мови), взаємозв'язку в розвитку усного й писемного мовлення (вимагає чергувати усне й писемне діалогічне мовлення, без надання переваги жодній із форм), ми повинні намагатися, у процесах розвитку діалогічного мовлення, формувати в учнів уміння розмірковувати, порівнювати, аналізувати, узагальнювати, розвивати творче мислення,

пам'

сусп.
кому
школ.
пості
проб.

1. Аг
реалі
мови.
2. К
кому
№ 5.
3. Ме
під ке
4. М
Иност
5. Пу
учбов
(мово.

It show

І
культу
рідної
компет
мовної
понад
оскільки
про на
М
інтелек
предме
[4, с. 3
виділен
цього
увагу д
зв'язно
С
писемн
Рі
інтелек
вимагає
виріше

пам'ять, спонукати дітей до побудови власних висловлювань [1, с. 24].

Формування творчої особистості, здатної плідно працювати в різноманітних сферах суспільної діяльності, тісно пов'язане із засвоєнням правил спілкування в різноманітних комунікативних ситуаціях. Тому завдання вчителя полягає в тому, щоб навчити молодших школярів вільно володіти діалогічним мовленням, емоційно-експресивними засобами, постійно дбати про мовленнєву досконалість. Це одна з першочергових і актуальних проблем у системі сучасної мовної шкільної освіти.

Література

1. Ананьева Л.В. Моделювання змісту навчання професійно-педагогічного діалогу та його реалізація на початковому ступені навчання у мовному вузі. / Л. В. Ананьева // Іноземні мови. – 2000. – № 4. – С. 22–26.
2. Колодязна В.В. Навчання діалогічного мовлення на уроках англійської мови за комунікативною методикою / В. В. Колодязна // Англійська мова та література. – 2004. – № 5. – С. 4–9. – № 6. – С. 5–11.
3. Методика навчання іноземних мов у середніх навчальних закладах: Підручн. / Кол. авторів під керівн. С.Ю.Ніколаєвої. – К. : Ленвіт, 1999. – 320 с.
4. Мильруд Р.П. Навыки и умения в обучении иноязычному говорению / Р. П. Мильруд / Иностранные языки в школе. – 1999. – № 1. – С. 26–35.
5. Пушинська А. Забезпечення іншомовного діалогічного спілкування в умовах колективно-учбової діяльності / А. Пушинська // Наукові записки. – Серія: Філологічні науки (мовознавство): У 5 ч. – Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В.Винниченка, 2010. – №2 – С. 325–329.

The article considers the main features of dialogue speech, emphasizes its importance and difficulties. It shows the rationality of the process of teaching foreign language communication on the personal level.

Key words: *dialogue speech, primary school, foreign language communication.*

Реслер А.О.

*Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г.Короленка
Науковий керівник – к. пед. н., доц. Сологуб Л.О.*

Вивчення тексту на уроках рідної й іноземної мови

Прогресуючий розвиток міжнародних контактів і зв'язків у політиці, економіці, культурі, в інших галузях зумовлює послідовну орієнтацію сучасної методики навчання рідної й іноземної мов на реальні умови комунікації. Спрямованість до комунікативної компетенції як кінцевого результату навчання припускає не тільки володіння відповідною мовною технікою (тобто мовну компетенцію учнів), але й засвоєння колосальної понадмовної інформації, що необхідна для адекватного спілкування та взаєморозуміння, оскільки останнє недосяжне без принципової тотожності основних відомостей комунікантів про навколишню дійсність [5, с. 14].

Мова є не лише предметом вивчення, а й інструментом пізнання, засобом інтелектуального розвитку. Адже, як писав В.О.Сухомлинський, мова належить до предметів, “в яких знання тісно зливаються з уміннями й виявляються насамперед в уміннях” [4, с. 3]. Саме тому не випадково серед найважливіших завдань, які стоять перед школою, виділена потреба озброювати учнів уміннями й навичками вправного володіння мовою. Для цього треба посилити практичну спрямованість уроків мови, постійно виявляти неослабну увагу до аспектів навчальної роботи, практики роботи з текстом, від яких залежить розвиток зв'язного мовлення школярів і розвиток мислення.

Саме правильний, зв'язний виклад того чи іншого навчального матеріалу в усній чи писемній мові організовує мислення учнів, надає йому послідовного логічного характеру.

Рівень мовленнєвого розвитку особистості значною мірою впливає на її інтелектуальний, духовний розвиток, соціальну активність. У зв'язку з цим значної уваги вимагає формування в учнів умінь і навичок володіння мовою, пошук успішних шляхів вирішення даної проблеми.

Література

1. Аринина Е.П. Содержательное и структурное своеобразие русских экклезионимов типологическом аспекте : автореф. дис. ... канд. филол. наук : спец. 10.02.01 "Русский язык" / Е. П. Аринина. – Самара, 2008. – 20 с.
2. Бочарова І.В. Лексико-семантичні та граматичні параметри назв релігійних свят у сучасній українській мові : автореф. дис. ... к. філол. н.: спец. 10.02.01 "Українська мова" / І.В. Бочарова. – Київ, 1999. – 17 с.
3. Браїлко Ю.І. Конфесійна лексика у творчості українських поетів 60-80-х років ХХ століття (семантико-стилістичний аспект) : автореф. дис. ... к. філол. н.: спец. 10.02.01 "Українська мова" / Ю. І. Браїлко. – К., 2005. – 20 с.
4. Бугаєва І.В. К вопросу о структуре сакрального ономастикона / И. В. Бугаева // Вестник МГУЛ. – Лесной Вестник. – 2006. – С. 13–15.
5. Прус С.І. Православні екклезионіми в порівняльному аспекті (на матеріалі української, російської та англійської мов) / С. І. Прус // Новітня філологія. – 2011. – № 44. – С. 218–221

The article deals with characteristics of names of some Orthodox icons, churches and feasts in Ukrainian and English languages.

Key words: sacral onomastics, names of Orthodox religious holidays, names of icons, names of churches.

Кадисва Е.

Мелітопольський державний педагогічний університет ім. Б. Хмельницького.

Науковий керівник – к. пед. н., доц. Ганчарова О.

Гра та ігрова ситуація як один із найбільш ефективних методів навчання на початковому етапі вивчення англійської мови

На сучасному етапі розвитку іншомовної освіти використання ігрових ситуацій втрачає своєї актуальності. Особливо важливим такий методичний прийом є на початковому етапі вивчення англійської мови. Формування основ комунікативної компетенції потребує багато часу, тому що учням необхідно (з перших кроків) усвідомити роль іноземної мови як засобу спілкування.

Під початковим етапом розуміється етап оволодіння іноземною мовою, на якому закладаються основи комунікативної компетенції. Початковий етап, як правило, охоплює 1–4 класи загальноосвітніх навчальних закладів. Найбільш оптимальним часом для засвоєння другої мови у дітей є період з 4 до 10 років. Процеси продукування і сприйняття мовлення вивчалися такими психолінгвістами, психофізіологами, психологами, як Л.С. Виготський, І.О. Зимня, М.І. Жинкін, А.Р. Лурія, О.О. Монг'єв, Т.В. Рядова. Проблему використання ігрових ситуацій у процесі вивчення англійської мови учнями початкової школи розробляли Н.В. Агурова, Н.В. Імедадзе, М. Павлович та інші. Їхні дослідження спиралися на відомості про психофізіологічні можливості дітей.

Так, І.А. Зимня стверджує, що учні початкових класів мають стійку довготривалу пам'ять, відрізняються здатністю швидко реагувати та переключатися з одного виду діяльності на інший [2, с. 60]. Усі ці чинники засвідчують, що для оволодіння іноземною мовою на початковому етапі навчання існують необхідні передумови, а тому воно є виправданим. Д.Б. Ельконін трактує гру як діяльність, що виникає на певному етапі, як одну з провідних форм розвитку психічних функцій і способів пізнання дитиною світу дорослих [1, с. 300].

Гра – це організоване заняття, яке вимагає прийняття рішень щодо досягнення певного результату. Бажання вирішити це питання стимулює мисленнєву діяльність тих, хто грає. Саме в подібній ситуації можуть проявити себе різноманітні навчально-резервні можливості. Проте, для дітей гра, насамперед, – цікаве заняття. Саме це привертає увагу вчителів, у тому числі й англійської мови. Психолого-педагогічний потенціал гри розкривається в почутті рівності, атмосфері зацікавленості й радості, почутті можливості виконання завдання – усе

це дає дітям можливість подолати сором'язливість, яка заважає вільно використовувати в мовленні іноземні слова, позитивно впливає на навчальний процес. Мовний матеріал запам'ятовується у процесі виконання певної діяльності, що відповідає встановленим правилам гри.

Молодший школяр у залежності від функціональної тенденції потребує регулярної активності, гри. Призупинити ігрову діяльність і силоміць включити учня в іншу – означає загальмувати інтенсивний розвиток і всебічний розвиток його задатків.

Домогтися стійкої уваги учнів можна завдяки стимулюванню пізнавального інтересу, що виникає у процесі навчання й формується різними засобами. Одним із них є гра та ігрова ситуація. Незвичайні, несподівані прийоми класної роботи викликають у дітей почуття подиву, живий інтерес до процесу пізнання, допомагають засвоїти будь-який навчальний матеріал. Гра ставить учня в умови пошуку, пробуджує інтерес та мотивацію.

Застосування ігор сприяє не тільки підвищенню інтересу до навчання, а й підвищує його якість, забезпечує міцність отриманих знань. Проблемою є підбір та проведення гри, щоб вони слугували підвищенню інтересу до англійської мови. З давнини гра використовувалася як засіб покращення рівня навчальних досягнень дітей. Процес навчання певною мірою передбачає природний примус, без якого неможливо просування в пізнанні. Під час гри дитина з інтересом і бажанням виконує те, що поза грою їй може вдатися важким і нецікавим.

Для дитини, яка вивчає дві мови, гра стає діяльністю, де школяр без вагань долає комунікативний мовний бар'єр і разом з тим набуває необхідних навичок розумової праці й відчуття упевненості у своїх інтелектуальних силах. Оскільки в класі, як правило, навчаються учні з різним рівнем володіння мовою, то колективна форма участі в грі істотно збільшує на уроках обсяг мовленнєвої діяльності всіх школярів. Це зміцнює основи для подальшого навчання: підвищує пізнавальну активність дітей; прагнення реалізувати інтелектуальні здібності; стимулює саморозвиток, дозволяє дітям швидше й ефективніше адаптуватися в нових умовах шкільного життя, у класному колективі.

Оскільки головною метою у навчанні іноземної мови є оволодіння комунікацією, то вчителю необхідно створювати таку ігрову ситуацію, яка відображатиме реальність спілкування у взаємодії учня один з одним.

Ігрова діяльність дозволяє опанувати граматичний, лексичний чи фонетичний матеріал у позитивній, невимушеній атмосфері. У шкільній практиці останніх років зросла увага до ігор, спрямованих на формування усномовленнєвих умінь учнів.

Наприклад, вчитель може дати таке завдання:

Сьогодні в нас гості з англійських країн. Познайомтеся один з одним. Розпитайте, з якої саме країни приїхав гість, з якого міста, якої він/вона національності та ким він/вона бирається стати в майбутньому.

Створена вчителем ситуація моделює реальну ситуацію зустрічі із зарубіжними школярами, що мотивує використання іноземної мови з метою спілкування. Учасники ігрової гри мають завдання дізнатися якомога більше один про одного. Подібні ігри озвначають уяву й мислення дітей, концентрують їхню увагу на навчальному матеріалі.

Ігри можливо класифікувати на підготовчі та творчі. Підготовчі ігри включають в себе граматичні, лексичні, фонетичні та орфографічні й сприяють формуванню мовленнєвих навичок. Такі ігри створюють можливість переходу до активного мовлення учнів. Вони допоможуть перетворити одноманітні завдання на більш цікаві й діти не будуть стомлюватися від монотонної роботи. Творчі ігри сприяють подальшому розвитку мовленнєвих навичок та умінь, розвивають креативний потенціал учня.

Гра є тим видом діяльності, який зацікавить учнів різного віку і сприяє активному розвитку. Використання різноманітних ігрових прийомів у навчанні сприяє закріпленню мовленнєвих явищ у пам'яті, створенню більш стійких зорових та слухових образів, підтриманню інтересів та активності учнів.

Широкі можливості для активізації навчального процесу дає використання рольових ігор. Н.Д. Гальський і Н.І. Гез відзначають, що рольова гра припускає наявність трьох етапів: підготовки, проведення гри й контролю [2, с. 258]. Вона є умовним відображенням реальної діяльності людей і створює умови для реального спілкування. Ефективність навчання тут обумовлена, у першу чергу, підсиленням мотивації, підвищенням інтересу до навчального предмету. Сором'язливі учні в такий спосіб долають бар'єр невпевненості. Учні набувають умінь розпочати бесіду, підтримати її, перервати співрозмовника, у потрібний момент погодитися з його або її думкою або не погодитися, розвивають уміння цілеспрямовано слухати співрозмовника, ставити йому навідні питання тощо.

Великого значення набуває вміння викладача встановити контакт із дітьми. Створення позитивної, доброзичливої атмосфери на уроці – важливий фактор, значення якого неможливо переоцінити. О.М. Леонт'єв у роботі “Психологічні основи дошкільної гри” описує процес виникнення дитячої рольової гри в такий спосіб: “У ході діяльності дитини виникає суперечність між бурхливим розвитком у неї потреби у дії з предметами, з одного боку, і розвитком умінь здійснювати ці операції (тобто способів дії) – з іншого” [5, с. 29].

Під час ігрового спілкування важливим є створення умов для виконання поставленого завдання, в якому суттєвим складником стає взаємодія партнерів, оскільки спілкування і є взаємодією учасників. Вирішення цієї задачі стимулює учнів на пошук шляхів подолання можливих обмежень та підвищує самостійність висловлювання учнів. У молодшому віці дітям важко зосередитися на навчальному процесі, зокрема, на складному навчальному матеріалі. Їхня увага відзначається нестійкістю обсягу інформації, вони можуть зосереджено займатися однією справою протягом 10-20 хвилин, і доволі різко втомлюються (а в такому стані вони починають відволікатися, що позначається на результаті завдання).

Гра сприяє розвитку пізнавальної активності школярів при вивченні іноземної мови, що можливо використовувати на всіх етапах уроку. Під час її проведення учитель може використовувати наочність, яка також сприяє підвищенню ефективності уроку і кращому запам'ятовуванню навчального матеріалу. Російський письменник Ю. Нагібін підкреслює, що у грі виявляється характер дитини, її погляди на життя, ідеали. Неусвідомлено діти у процесі гри наближаються до вирішення складних життєвих проблем [7, с. 56]. Ігрова ситуація не виснажує нервову систему, матеріал засвоюється головним чином за рахунок мимовільних процесів сприйняття й пам'яті, довольної уваги. Цікавим видається імітація на уроках іноземної мови звичних для учнів ігор, в які вони гралися в дитинстві, іноземною мовою. С.Ю. Ніколаєва підкреслює, що гра посилює комунікативну спрямованість, зміцнює мотивацію до вивчення іноземної мови і значно підвищує якість оволодіння нею [6, с. 50].

Отже, важливе місце серед різноманітних навчальних ситуацій посідають ігрові. Як і у будь-якій колективній грі, при її проведенні дуже важливими є взаємовідносини між учнями та учителем, між учнями у класі взагалі. Великого значення має створення на уроці атмосфери змагання, яка виникає при сприйнятті й відтворенні іншомовного висловлювання. Англійський методист Г. Пальмер, який надавав дуже великого значення початку вивчення іноземної мови, писав, що необхідно потурбуватися як про перші початкові ланки в освіті так і про освіту в цілому [6, с. 282].

У системі навчання іноземної мови ситуативний підхід є одним з найбільш важливих. Його використання дозволяє викликати в учнів інтерес до спілкування й навчання іноземної мови в цілому, сприяє ефективному засвоєнню матеріалу й поліпшенню загального настрою в класі, зменшує наявність психологічних бар'єрів, як у самому класі, так і між класом і педагогом. Таким чином, гра додає навчальному спілкуванню комунікативної спрямованості та зміцнює мотивацію до вивчення іноземної мови.

Література

1. Ельконін Д.Б. Психологія гри / Д. Б. Ельконін. – М. : Просвещение, 1987. – 350 с.
2. Гальскова Н.Д. Теорія навчання іноземних мов. Лінгводидактика і методика / Н. Д. Гальскова, Н. І. Гез – М. : Академія, 2005. – 336 с.

3. Зимня І.А. Психологічні аспекти навчання говорінню на іноземній мові: посібник для вчителів середньої школи / І. О. Зимня. – М. : Просвещение, 1978. – 159 с.
4. Імедадзе Н.В. Психологічні основи навчання нерідній мові / Н. В. Імедадзе. – М. : МАУЦ, 1997. – 217 с.
5. Леонт'єв О.М. Психологічні основи дошкільної гри / О. М. Леонт'єв. – М. : Просвещение, 1989. – 320 с.
6. Ніколаєва С.Ю. Методика навчання іноземних мов у середніх навчальних закладах. – К. : Ленвіт, 1999. – 305 с.
7. Павлов О. Юрій Нагібін. Щоденник / О. Павлов – Ростов-на-Дону: Фенікс, 2004. – 220 с.

The article analyzes the game as one of the most effective teaching methods at the initial stage of learning English and defines the specific features of game situations.

Key words: game, the English language, the initial stage, game situation.

del Campo Ramírez Elsa
University Complutense of Madrid, Spain
Supervisor – Méndez García Carmen, PhD

Self-Reflexivity and the Killing of the Ego in Richard Brautigan's *In Watermelon Sugar*

Some scholars claim that Richard Brautigan's works are too personal to be able to communicate anything to the reader. When talking about *In Watermelon Sugar* (1968) Arlen J. Hansen states that "the value of his work depends upon the appeal of his perception and not so much upon the accuracy, meaning, or significance of his perception" [4, par. 4], as if solipsism in itself was Brautigan's only goal. It is true that the novel is fantastic, or, being more precise, it belongs to that subgenre normally referred to as "magic realism", but the fact that the criticism depicted in the novel is not as clear as it would be in a realistic work does not mean that it lacks in it, nor that it is completely decontextualized. Conger Beasley, Jr., for instance, mentions subjectivity as Brautigan's only perspective: the world he depicts is a world that starts and finishes in him, and the reader can only accept it [1, par. 2]. Beasley, Jr.'s main criticism was focused on the idea that Brautigan only spoke to the people of his generation and that his attitudes "may not long survive the age out of which they arose" [1, par. 8], but he still acknowledged that his novels did, in fact, communicate things to their readers.

In *In Watermelon Sugar* Brautigan makes use of an extreme self-reflexivity, showing the reader *his* world. Because of this it needs not be realistic, nor does the reader have the right to demand him that. Thus, in the novel Brautigan presents characters that have created a new society based on communal retreat to escape not only from a non-specified past, but also from a preceding way of living that, though not described, is alluded to as something negative. The novel could perfectly be understood not as a simple allegory but as a kind parody of the mainstream socio-cultural context that surrounded its author at the time of writing it. Thus, the escapism reflected in the story could also be compared to the strategies for well-being carried out during the 1960's in America, and thanks to this, a criticism towards it can be established.

This criticism can be first traced in the figure of the tigers. The tigers are the first ones to be exterminated from a community where a state of comfort and security is demanded, no matter the cost. Being a danger for human beings, there is a sense of freedom and tranquility when the last one is killed, but the tigers were not only dangerous animals: they also knew about music and arithmetic, they represented both the best and the worst in human beings: culture and violence, and despite aggressive, the tigers were not cruel:

One morning the tigers came in while we were eating breakfast and before my father could grab a weapon they killed him and they killed my mother...

'We're not going to hurt you. We don't hurt children. Just sit there where you are and we'll tell you a story.'...

'Those were my folks,' I said finally.

'We're sorry,' one of the tigers said. 'We really are.'